

A lakótelepek peremén levő garázs-sorok külön civilizációkként is tudnak működni. Tessék csak megfigyelni egy átlagos hétköznapi délutánján. Autóbőgés, motorberregés – **javít a szaki**. Az a szaki, aki hazatért már a melóból, bekapott valamit (ilyet is, olyat is...) az asszonyt a délutáni sorozatfilm előtt hagyta és... lelépett. A kulcsokkal. Illetve azzal a kulcscsomóval, ami ott zörög a zsebében, s amivel mindent ki tud nyitni, garázst, autót, pinceajtót. Talán még egy bankot is.

Fotó: Szabadság archívum

A garázsba igyekszik, a szent menedékbe, ami az ő világa: az a szívmengető, takaros kis milió, amit **harmincvalahány év szorgos munkájával épített fel**. Amiben van autó, kismotor, szerszám, tartalék benzin kannában (volt idő, amikor az aknában sorakoztak a kannák letakarva pléddel, mert annyit sikerült beszerezni a „pekós” ismerőstől, szűk napokra...), munkavédelmi kesztyű, sapka, gumicsizma, kerti szerszámok, barkácskészlet.

Itt van a régi konyhabútor és a régi hűtő is, fél éve készül megjavítani a kompresszort. A saját

kezúleg faragott polcokon motorolaj, enyv, borkánban sok facsavar sorakozik, közöttük pedig gondosan álcázva, az **Olympos citromlé sárga műanyagpalackjában** a szürke délutánok esszenciája:

a pálinka.

Ő főzte, ősszel, nagy része a blokk alatt a pincében „kossóban”, de **a kóstoló mindig kéznél kell legyen**, mert sosem tudni, hogy a szomszéd mikor állít be kérni egy marék szöget vagy két hasításnyi barna papondéklit.

Vannak festékes fémdobozok is, bennük „zödfesték”, „lag”, illetve vízben tartott pemzli és olyan, gondosan előválogatott gumidarabok, amikkel vulkanizálni lehet. Habár van a szomszédban spéci vulkanizáló is, ahová át lehet lépni a sérült belsővel, de a köszörű nála is itt lapul a sarokban, **még nyolcvanháromban csináltatta volt odabent a gyárban, feketén**, s talán ezért van még mindig letakarva. A falak gondosan szigetelve, víz, villany, utóbbi a rezsónak, hogy novembertől márciusig is legyen kellemes az ittlét.

Mert mi van annál kellemesebb, mint kempingszéken és két, téglára rakott deszkán lezavarni egy kártyapartit, hozzá megkóstolni **a szomszéd agyonkénezt, megcukrozott, nova szőlőből készült, alig kiforrt, habos háziborát**, s elbeszélgetni arról, hogy negyven esztendővel ezelőtt milyen volt katonának lenni, s hogy ezek a mai fiatalok semmit, de semmit nem tudnak arról..?

A garázsajtón belülről iporka feszül, rozsdás rajzszög tartja benne Samantha Fox fedetlen, 1986-ban még tényleg feszesen álló melleit, felette pedig szintén megfakult poszteren az 1990-es futball-világ bajnokság résztvevő huszonnégy válogatottjának csapatképeit. Zöld alapon, **Ciao, Italia**. Ebből az indíttatásból van a másik polcon a fekete-fehér sport-televízió, ezért van felakasztva a szegre mellé a főként családi kirándulásokon jelentős szerephez jutó orosz táskarádió, s ezért került a garázs tetejére maszekolt antenna. Mert

a foci az foci a garázsban is!

Sőt ott az igazi, mert a szomszédokkal, haverokkal ott lehet örülni igazán, s pokrócba burkolózva, egymás mellett ülve, vagy a „kapotára” támaszkodva itt esik a legjobban a meccsnézés is. Mert itt nem szól rá az asszony, hogy csendesebben!, ne ordíts, Jancsi!, mikor jár már le?, kezdődik a film!, hány sört ittál? Itt nincs ilyen. Itt csak meccs van és hírek, tehát az

egész világ. Itt ki lehet állni az ajtóba, mint a falusi italbolt ajtajába és lelkiismeret-furdalás nélkül hosszan utána lehet bámulni az elhaladó nőnek, össze lehet kacsintani a szomszédal, sőt oldalba is lehet bökní.

És igen, **itt lehet igazán örvideni az életnek** és mindennek, amit az élet kínál, vagy még kínál. Szíve szerint ide is temetkezne, az aknába, ahol néha alvázat javít maszekbe, s ahol egyszer (részegen) rácsorrant a szemére a fáradt olaj. Itt pihenne örökre, hiszen ahol élnie lehetett, ott halnia is kellene.

Ez az a ház, ez az a hely, ez az a menedék. A szent menedék.